

DADZIS

1977 10

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

Skenējis Jānis Vilmiņš
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

— Ko mums var padarīt? Šajā vietā zīmes nav.

E. RUSMANIS

OBJEKTĪVAS GRŪTĪBAS

Automašīnu rindā cilvēks ir ar mieru stāvēt ilgi un pacietīgi. Jo mašīna ir mašīna. Zināmā mērā — prestiža jautājums. Šoferu amatieru kursus visi apmeklē ne spiesti, ne lūgti. Jo vadītāja tiesības ir vadītāja tiesības. Arī zināmā mērā zināma prestiža jautājums.

Bet pamēģiniet vienam otram pieaugušam ar nepabeigtu vidējo izglītību ieteikt, lai turpina mācīties. Kaut vai vakarskolā. Pieaugušais atbildēs:

— Piedodiet, bet es esmu izaudzis no skolas puiku bikšēlēm! Un, galu galā, man viss jau ir. Kam man izglītība? Prestižam? Iztiķsim!

Ja paskatās — nūdien viss ir. Mašīna ir. Dzīvoklis ir. Sieva ir. Bērni arī, divi gabali. Pat sievasmātes netrūkst. Ko vēl cilvēks var vēlēties? Protams, ikviens ļoti labi apzinās, ka cilvēks bez vidējās izglītības ir tikpat kā vāvere bez asnes. Vajadzības gadījumā nekādi nespēs pārlēkt no viena koka uz otru. Nevarēs pareizi nostūrēt.

— Bet kāpēc man kaut kur jālec? — cilvēks brīnās. — Man šitai kokā arī nav slikti. Sēdēšu tikmēr, līdz pensiju saņemšu...

Un sēž.

Dobeles rajona vispārīgizglītojošās neklātienas vakara vidusskolas pedagoga saime dara visu iespējamo un, šķiet, pat neiespējamo, lai cilvēks tomēr nokāptu no sava koka, lai iesaistītos mācībās.

— Biedri, bez zināšanām jūs aiziesit postā un pazušanā! — pedagogi agitē. — Bez zināšanām jūs neatšķirsit sārmu reakciju no skābes, nezināsiet, kāpēc Anna Karenina metās zem vilciena.

Bet uzrunātie pūš vien.

— Anna Karenina metās zem vilciena droši vien tāpēc, ka viņu spieda mācīties vakarskolā, — viņi atbild. — Ja jūs mūs mēģināsiet pierunāt, mēs arī varam izdarīt to pašu!

Un dara. Sovhoza «Šķibe» vadība gribēja piedabūt pie mācībām vakarskolā I. Kotovu un M. Spiridoviču. Tā un tā, ja nemācīsities, nevarēsim jums dot darbu, kas jūs apmierinātu. Bet ko izdara abas potenciālās vakarskolas audzēknes?

Viņas tūlīt metās, protams, ne jau zem vilciena, bet gan pie juristiem.

— Ar kādām tiesībām mūs spiež mācīties?!

Cadās gan arī otrādi. Dažā labā tirdzniecības vai transporta uzņēmumā priekšnieki domīgi groza galvas.

— Jā, jā, mācīties vajag... Pilnīgi pareizi. Ja tu, draudziņ, vispirms sagatavosi mašīnu tehniskajai apskatei, pēc tam aizbrauksi komandējumā uz pusotru mēnesi, tad varēsi izglītoties, cik lien...

Vai, teiksim, Dobeles rajona patērētāju biedrības vadība iebilst pret mācībām? Ko jūs, ko jūs!

— Mācīties, biedri! — vadība aicina. — Jo vairāk zināsiet jūs, jo labāk būs gan mums, gan patērētājiem!

Bet vai dažāda laba lauku veikala vadītāja var mācīties? Viņa taču veikālā ir viena kā pirksts. Un piedevām vēl materiāli atbildīga. Sesijas vakarskolā notiek trīs reizes gadā pa divpadsmit dienām, bet pirms došanās uz sesiju veikāvedei jānodod veikals. Un, veikalu nododot, nepieciešama inventūra. Tā prasa laiku. Pēc sesijas veikals atkal jāpieņem, atkal nepieciešama inventūra... Un ja vēl gali par kādām kapeikām nesaņāk kopā...

Protams, dažkārt aiz veikalu durvju stikliem var izlasīt kaligrāfiskā rokrakstā veidotos paziņojumus: «Aizgāju uz bāzi», «Pieņemu preces». Varbūt var rakstīt «Aizgāju uz vakarskolu» un pa šo vakarskolas apmeklēšanas laiku uz attiecīgu ciematu sūtīt attiecīgu autoveikalu?

Varētu jau. Bet ja arī autoveikala šoferis būs sagribējis mācīties? Un noliktavas pārzinis kaut kur rūpnīcā, transportuzņēmumā vai «Lauksaimniecības tehnikas» rajona nodaļā būs sagribējis to pašu? Tad administrāciju pārstāvjiem gribot negribot būs jāmeklē principiāls atzinējums, jo vakarskola šodien ir nepieciešama. Bez tās nekādi nevar.

Starp citu, Dobeles rajona vispārīgizglītojošās neklātienas vakara vidusskolas pedagogi to saprot gan paši, gan cenšas ieskaidrot visiem pārējiem. Vienīgais, ko viņi līdz šim nekādi nespēj izprast, — kāpēc skolai, kurā mācās vairāki simti cilvēku, līdz šim vēl nav savu telpu. Kanceleja atrodas kultūras namā, divas klases arī turpat, daļa skolēnu mācās rajona izpildu komitejas ēkas pagrabā. Bet pedagogi skraida no vienas ēkas uz otru, no vienas stundas uz otru.

Iespējams, ka šāds treniņš nāk par labu vakarskolas pedagogu veselībai, bet vai tas nāk par labu vakarskolai?

A. BRĀLĪTIS

— KO DARĪT! MAZĀIS PRASA, KAS VIŅU ATNESIS...

E. OSS

I. MELGAILIS

SAREŽĢĪTS MARŠRUTS

— Dārgais, kur tu tik ilgi biji?
— Tu taču zini, piedalījies orientēšanās sporta sacensībās!

— Nemānies, nu! Sacensībām, kā tu pats vakar teici, vajadzēja notikt priekšpusdienā, bet tagad jau ir vēls vakars!

— Vainīgi sacikšu organizētāji. Viņi izvēlējās ārkārtīgi sarežģītu un neizpētītu maršrutu.

— Šausmas! Kā tu izskaties! Viss vienos putekļos! Varētu domāt, ka esi vērtīgies miltos...

— Tie nav milti. Lai izlauztos līdz mērķim, man vajadzēja pārvarēt cementa laukus.

— Nesaprotu. Vai tad sacikšu trase bija speciāli apbērtā ar cementu?

— Speciāli — nē. Tad jau drīzāk aiz nevīžības.

— Un kāds tavš jaunais treniņtērps — vienās drīskās!

— Ceļā gadījās samudzinātu dzeloņstiepleņu ruļļi.

— Vai tad nevarēji stieples apiet ar likumu?

— Tajā velnišķīgajā tumsā par manevrēšanu nebija ko domāt...

— Bet, dārgais, par kādu tumsu tu runā? Sacensības taču no-

tika gaišā dienas laikā! Priekšpusdienā pat saulīte spīdēja.

— Tajos necaurejamajos biežokņos, kur cilvēks, tā vien liekas, vēl nekad nav kāju spēris, valdīja velnišķīga tumsa.

— Un kādas tev rokas! Vienās skrambās!

— Ceļā kāds nekaupa bija sakrāvis neēvelētu dēļu grēdas — vajadzēja tām kāpt pāri. Citādi netiktu uz priekšu.

— Ārprāts! Un kas noticis ar tavām kājām? Kēdas ir vienos caurumos!

— Pa visu maršrutu kāds kreitins it kā tišām izkaisījis dažāda kalibra naglas.

— Ak tu, nabaga mocekli... Tādas sacikstes taču ir saistītas ar dzīvības briesmām!

— Uzskatu, ka esmu ticis cauri samērā viegli. Citiem dalībniekiem bija daudz grūtāk, viņi no sacensībām vēl šobrīd nav atgriezušies...

— Un kur tad tās trakās sacensības notika?

— Mūsu pašu apvienības būvmateriālu noliktavā.

J. PODS

— TAS NAV NEKĀDS MUZE-
JA STĒRĪTIS. AR ŠO MAŠĪNU
JŪS PRAKTIZĒSĪTIES KOLHOZĀ!
G. VINDĒDZIS

— SIS GAN JUMS IR PĒDĒJAIS BRĀKĪS!
— KO JŪSI VĒL IR PILNA NOLIKTAVAI!

M. RĀMANE

? „Dadža”! KŌNSULTĀCIJĀ!

JAUTĀJUMS. Kāpēc Limbažu rajona kolhoza «Staicele» biedriem uz darbu jāstaigā kājām 5 km un atpakaļ ne mazāk?

ATBILDE. Acimredzot šajā distancē kolhozs gatavo soļotājus rajona sporta svētkiem, tāpēc negādā transportu.

*

JAUTĀJUMS. Rīgā, Gorkija ielas 35. nama pagalmā, kopš 1976. gada novembra mēneša no zemes tek dzidrš avotiņš. Iedzīvotāji pārmēluši tam pāri nelīrus dēļus. Vai tas ir labi?

ATBILDE. Slikti. Ja ūdensvadu nav iespējams salabot, jāpanāk, lai vismaz laipas dēļi būtu tīri.

JAUTĀJUMS. Kā saprast teicienu «piena upe»?

ATBILDE. Ja runa ir par padomju saimniecību «Vecumnieki», ar šiem vārdiem domāti 935 centneri piena t. i., piena daudzums, kas šīnī saimniecībā virs zootehniskajām normām izdzirdīts teļiem un sivēniem.

*

JAUTĀJUMS. Cik maksā neizaudzēti lini?

ATBILDE. Balvu rajona kolhozam «Sarkanais partizāns» — 750 rubļu. Tāda izrādījās soda nauda par līnu sagādes plāna neizpildīšanu.

DR. SINEPE

Anekdotēs par skapjiem

Knīpnieks nevarēja ciest, ka Kniede otrā dienā visiem atstāta viņa paša stāstītas anekdotes un turklāt vēl bezjēdzīgi sagrozītā veidā.

Vakar, piemēram, Knīpnieks uzjautrināja draugus ar šādu anekdoti: «Viens vīrs vakara stundā skatās televizoru un ir piemirsis, ka atrodas savās mājās. Tāpēc, tiklīdz sadzird, ka sieva slēdz durvis, ielien skapī.»

Šodien Kniede satika Knīpnieku gaitenī un steidzīgi ņēmas stāstīt:

— Zini, viens vīrs un viena sieva ir aizmirsuši, ka atrodas paši savās mājās, tiklīdz noskrāpst durvju atslēga, abi ielien skapī.

— Ak abi skapī? — Knīpnieks kļuva nikns. — Un kas tad to atslēgu skrapstināja?

— Piķis viņu zina... Tāda anekdote.

— Un kur te vispār humors?

— Nezinu, kur humors, — Kniede paraustīja plecus.

— Kaut kāds idiots vakar stāstīja.

Knīpnieks saknieba lūpas un gāja prom. Pie durvīm viņš vēl izmeta:

— Visus tos mamutus, kas stāsta anekdotes par skapjiem, pašus vajadzētu iesēdināt skapī, lai sēž un pārdomā dzīvi.

— Jā, — Kniede piekrita. — Tad neapšaubāmi būtu daudz vairāk labu anekdošu par skapjiem.

Knīpniekam dusmās aizrāvās elpa, bet taisni šajā brīdī viņu paaicināja pie telefona. Zvanīja sieva.

— Runāju ar tevi no mēbeļu veikala, mīļumiņ! Te ir brīnišķīgi skapji. Es domāju, mums vienu vajadzētu iegādāties. Ar četrām durvīm. Aizņemies naudu un skrien šurp! Es pagaidīšu pie ieejas...

Knīpnieks atguva elpu un pārtrauca sievu:

— Kādi skapji, kādas četras durvis? Tu smeijies par mani?

— Nē, ko tu!

— Tūlīt met ārā no galvas to skapi un brauc mājās!

— Bet vienreizēja tekstūra! — sieva vēl nerimās.

— Ja tu man vēlreiz piezvani uz darbu par skapjiem... — Knīpnieks vairs nevaldīja pār sevi, nosvieda klausuli un izskrēja gaitenī.

Kniede tur stāstīja kolēģiem anekdoti:

— ...sieva grib pirt četrdurvju skapi, bet vīrs saka: «Nekādā gadījumā! Katru dienu nāku no darba noguris kā skurstenslauķis, man jāatver parādes durvis, dzīvokļa durvis, durvis no gaitenī uz virtuvi, uz viesistabu, uz guļamistabu, un tad tu gribi, lai es izvirinu vēl četras skapja durvis!...»

KATRĪNA BOZIS

CERĪBAS UZ ŠĻŪDONI

DABAS TRIKI LITENĖ?

Dzejnieks, staigājot pa akmeņainu druvu, droši vien rastu iedvesmu savilņojošai vārsmai. Teiksim tā: «Nebija nenieka, nu būs jo daudz prieka, arkla lemess ies te pāri, iekopsim mēs krāšņu āri...» Vai arī tamlīdzīgi un pat vēl labāk. Bet Gulbenes rajona Litenes padomju saimniecības speciālisti te rada iemeslu prozaiskam secinājumam:

— Šos pāris hektārus no meliorācijas objekta platībām nāksies izslēgt. Tā, ļoti iespējams, ir vieta, kur pirms gadu tūkstošiem izkusis ledājs, atstājot daudzus akmeņus...

Iepazīstoties ar nosusinātajām zemēm tu-
vāk, komisija nāca pie pārsteidzošas atziņas.
proti, ka šī nav vienīgā vieta, kur guļ prā-
vas akmeņu masas. Vēl vairāk. Bija redzami
kā akmeņi, tā arī balķi un ķieģeļi. Neviens
protams, nedomāja, ka šūdonis atbraucis ar
būvmateriāliem un vēl jo mazāk — ar vien-
sētām... Tāpēc šajā vietā mūsu stāstījumā
var likt «Stop!» zīmi un izdarīt zināmu pa-
vērsieni. Runa tālāk ies par diezgan lielo
pamesto māju skaitu, kas paliek nosusinā-
tajos laukos — gan Litēnē, gan arī citur.

«VISS JAU NORUNĀTS»

Gulbenes rajona kaimiņos ir Valkas rajons. Sābriem ir gan šīs tas kopīgs, gan atšķirīgs. Gulbenes rajona Litenes padomju saimniecībā

pārņ vajadzēja nodot 165 hektārus nosusināto platību, tomēr nevienu no šiem hektāriem nenodeva. Toties Valkas rajona kolhozā «Draudzība» plānoto objektu tiešām nodeva.

Mehanizatori novēlēja kolhozniekiem sēt un plaut, taču tie iebilda:

— Mums nepatīk līkas vagas. Bet, kāpēc līkas, paši zināt. Nenovākta viensēta...

— Novāksim. Viss jau sarunāts, atliek tikai notīrīt lauku, — mehanizatori mierināja zemkopjus.

Pagāja 1976. gads, atnāca 1977. gada pavasaris.

— Kā veicas ar viensētas novākšanu? —
jautājām «Draudzības» vadītājiem.

— Viss jau norunāts...

Un tā viensēta no objekta ir norunāta, var uzsākt zemes apstrādāšanu. Protams, vagas joprojām iznāk likas, jo nav ieradies šūdonis, kas melioratoru vietā varētu viensētu aizbīdīt...

VĚL DAŽI LIKUMI

Arī Salas padomju saimniecībā pērn rūca ekskavatori un drenu liekamā tehnika. Un arī šeit pienāca brīdis, kad Ludzas melioratori sacīja:

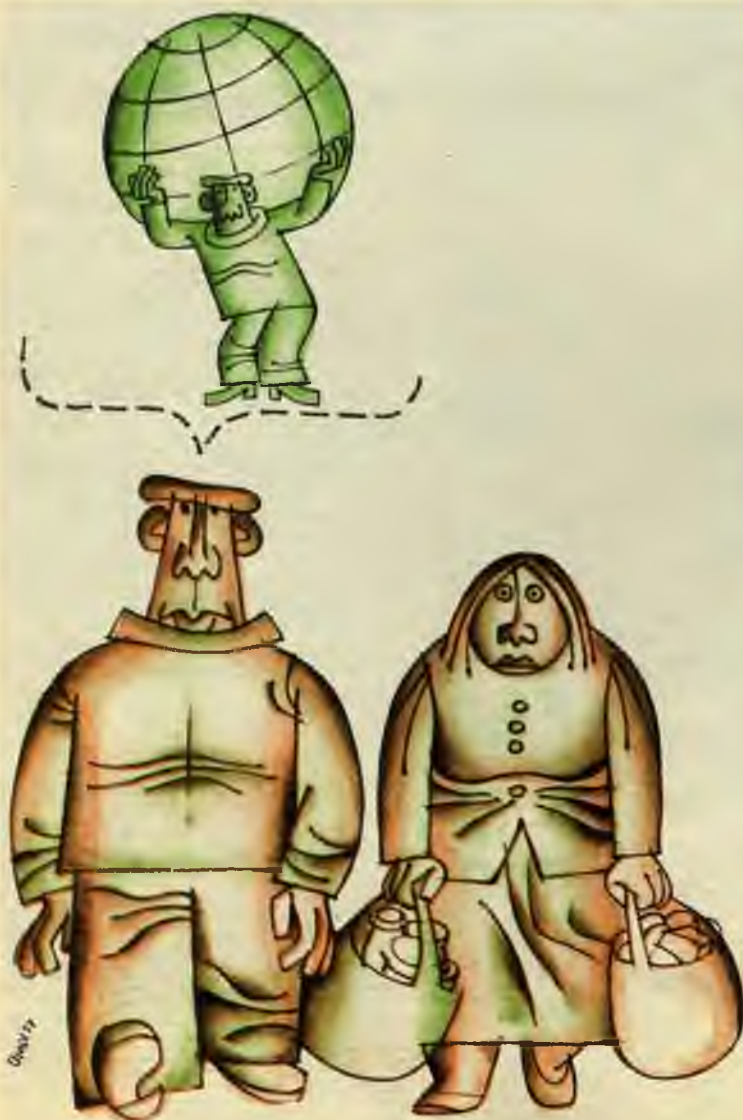
— Principā uzskatām Lozdovas objektu par gatavu.

— Principā arī mēs to par tādu uzskatām, — saimniecības vadītāji piekrita. — Bet, runājot par detaļām, ir iebildumi. Tas ir, ja par detaļām var nosaukt piecas viensētas, kurām mūsu traktoristi met likumus un kurām diemžēl arī jūs esat gājuši apkārt...

Likumotas vagas un zem viensētām gulošas zemes ir ne tikai minētajā saimniecībā vien. Ludzas rajona kolhoza «Vienība» Skirmantu meliorācijas objektā arī skumst divas bezsaimnieku viensētas, Preiļu rajona Rudzātu padomju saimniecībā Mežvidu objektā palikušas četras, Aglonas padomju saimniecības Dzirkāļu objektā — divas viensētas, Balvu...

Bet vai vērts šo sarakstu turpināt? Runas par veco viensētu novākšanu pagaidām risinās gaužām teorētiskā plāksnē. Kāpēc? Nauda taču šim nolūkam ir paredzēta. Bet pērn, piemēram, Meliorācijas un ūdenssaimniecības ministrija no atvēlētajiem tūkstošiem rubļu nebūt nebija izlietojusi visus. Sakarā ar to, ka melioratori vilcinās, atliek vienīgi cerēt uz to pašu šļūdoni — varbūt nākamreiz tas neatnēsīs akmeņus, bet paraus kaut kur tālāk melioratoru nenovāktās ēkas!

M. OSIS

U. MEZAVILKS

PĀRSTEIDZĪBA

Uzlaikoju savas tikko pirktais kurpes un paškritiski nodevos pārdomām. Cik daudz pārsteidzību esmu izdarījis savā dzīvē! Tagad pat — šīs kurpes. Izskatās jau labi, ir modernas, šodienīgas... Bet man vajadzīgas rītdienas modei atbilstošas. Tā, ja.

Kurpes nopirku tāpēc, ka biju apsolījusi šovakar ierasties svi-
nībās pie draudzenes. Vēl vie-
na neapdomība. Manas ģimenes
stiprā puse tādās reizēs mil
dūšīgi iemest. Sakiet, lūdzu, vai
ar tādu vīru var rādīties sabied-
rībā! Parsteidzots, ai, kā parsteid-
zots, toreiz precēdamās... Iz-
šķirties? Viegli pasacīt... Bet
dzīvojamā platība, kvadrātmētri
iedzīve? Gudro nu, ko tagad
darīt... Tepiķis, piemēram, nav
ābols, uz pusēm nepārgrieziši!
Tāpat mēbeles, televizors...

Ilg gudrot man nenācās, ar mani vēlējas runāt jauna sieviete. Tā un tā, bez aplinkiem, viņa un mans virs mīlot viens otru, varbūt es mēģināšot viņus saprast. (Kas tur ko nesaprast!) Lai neņemot tik ļoti pie sirds... (Jāsmejas, tā taču brīnišķīga izeja!) Viņi abi drīzumā pārcelšoties uz dzīvi citā pilsētā, lai nebūtu man acu priekšā.

— Jums būs grūti, — gādīgi teicu. — Labprāt palīdzēšu... ledošu jums dažas lietiņas — iesākumam. Mans vīrs pieradis pie ērtībām.

— Ko jūs! — viešņa lūkojās
manī apaļām acīm.

— Lūk, gidas vāze... keramika. Tad vēl kafijas kanna ar krūzītēm. Šī māla servizīte ļoti piedien vāzei... — domās atviegloti nopūtos un atcerējās

darbabiedrus, kas jubilejās dā-
vina visādus nevajadzīgus krā-
mus.

— Paldies, nevajag... —
viešna murmināja.

— Jā, tad te vēl ir kositims... Redzat, cik elegants, taisni kā radīts jūsu augumam! (Ar cigareti izdedzināto caurumiņu gandrīz neredz.)

— Nē, nē . . .

Apskatījos vēl pēc dažām mantām, kuras turpmākajā dzīvē labprāt vairs neredzētu. Tādā brīdī, kad uz spēles likta mana nākotne, nedrīkstēju skopoties.

— Esmu gatava no daudz kā
atsacīties, lai tikai jums abi
būtu labi, — mantu kaudzītei
augot, patētiski teicu. — Kāda
numura apavus jūs valkājāt?
Ak, trīsdesmit septiņi?

Novilkusi jaunās kurpes, kas tomēr neatbilda rītdienas prasībām, augstirdīgi tās pasniedzu.

— Es pārdomāju! — jaunā sieviete apņēmīgi sacīja. — Labāk nejaukos jūsu dzīvē. Jūs esat tik pašreizējīga, dzīvojiņiet arī turpmāk ar savu vīru.

Un prom viņa bija.
Sasodīts, atkal pārsteidzos!
Turklāt tādā izšķirošā brīdī!

K. ZÈVELE

PAPĪRA KRĀSNIŅAS

Uz papīra var dabūt gatavu ja ne gluži visu, tad noteikti daudz ko. Nepieciešams krasi palielināt dējību? Lūdzu! Nem papīra lapu un pusi fermas visticpu noformē par gaiļiem! Atlikušās vistas, to uzzinājušās, aiz bailēm dēs divkārt ražīgāk.

Un viss būs labi, viss būs jauki.

Sarežģītāk ir ar cilvēkiem. Ja lopiņi tikai aizvainoti maus un visticpu klukstēs, cilvēks piebrēks pilnu pasauli. Jo tāda ir cilvēka daba, tāds viņa raksturs.

Skrīveros, piemēram, ir mājas «Plostnieki». Kādreiz tur uzbūvēja otru stāvu ar septiņiem dzīvokļiem. Un pie reizes iekārtoja centrālpakuri. Lai iemītniekiem, ziemā raugoties uz Daugavu, būtu silts.

Tiesa gan, pirms vairākiem gadiem centrālpakure pēkšņi pārstāja darboties. Oficiālas personas apgalvo: tāpēc, ka īrnieki, kam pēc grafika vajadzēja pašiem kurināt centrālpakures katlu, šo katlu gandrīz vai tišām uzspēra gaisā. Īrnieki savukārt visiem un katram stāsta, ka viņi kurinātu vēl ilgi un dikti, katls stāvēt, kā stāvējis, bet centrālpakure nedarbojoties tāpēc, ka nezināms jokupēteris centrālpakuri otrajā stāvā ierīkojis ačgārnī.

Iši sakot — nelielas domstarpības, savstarpēja rīvēšanās. Dažkārt no šādas rīvēšanās rodas siltums. «Plostniekos» tas neradās. Jo centrālpakuri neviens nēlaboja. Ne uz īrnieku, ne celtniecības organizācijas rēķina. Un īrnieki turpināja brēkt pilnā balsī.

Protams, ja cilvēks brēc, viņa brēkšana agri vai vēl aizsniedz augstākstāvošās iestādes. Un iestādes secina, ka runa ir lai arī par atsevišķiem netipiskiem, tomēr neciešamiem trūkumiem. Bet ar trūkumiem allaž var tikt galā.

Un šā gada janvārī (datums nav zināms) radās Stučkas rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka b. V. Zaksas parakstīta atbilde «Plostnieku» otrā stāva iemītniekiem:

«Sakarā ar to, ka centrālpakure nedarbojas, no otrā stāva izvietotiem septiņiem dzīvokļiem trijos iekārtota krāšņu apkure, divus vienistabas dzīvokļus apsilda ar malku kurināmām plītim, divus ar gāzes plītim.»

Kā apgalvoja mājas iedzīvotāji, šāda atbilde tos tiešām sasildījusi. Jo iemītnieki sākuši smieties. Bet smejušies mehāniskā smieklus enerģija pārvēršoties siltumā. Un, patiesi, kā gan lai nesmejas, ja atbildē pieminētās gāzes plītis nav domātas dzīvokļu apsildīšanai, bet gan ēdienu gatavošanai. Ja šādu atbildi izlasītu rajona gāzes saimniecības darbinieki, viņi nekavējoties joztu uz «Plostniekiem» rakstīt iedzīvotājiem bargus jo bargus aktus. Jo gāzes vīri zina to, ko acīmredzot nezina rajona izpildkomitejā: apsildīt dzīvokļus ar gāzes plīti ir ne tik vien kaitīgi, bet arī bīstami.

Savukārt ugunsdzēsības darbinieki joztu pie tiem «Plostnieku» iedzīvotājiem, kas bez saskaņošanas ar inspekciju iebūvējuši dzīvokļos taupības krāšņiņas. Vienīgi, kas izspruktu sveikā bez soda naudas, būtu «malkas plīts» īpašnieki. Diemžēl diez cik daudz siltuma no tādām plītiņām dzīvokļos nerodas.

Bet, galu galā, smejušies cilvēkam kļūst ne vien siltāk, bet viņam arī rodas labs noskaņojums. Un labā noskaņojumā ļaudīm, kā zināms, dažkārt zūd vēlme sūdzēties.

Tā ka principā papīrs savu ir padarījis.

A. GRABULIS

— KUR SITĪSIM ŠOS PĀĻUS!
— GAISĀ!

U. MEZAVILKS

— SKAIDRS, KA JUMS NAV! TĀPĒC MAN LĪDZI IR MEISTARS, OTRA MAŠĪNA REZERVES DAĻĀM, EĻĻA UN VISS PĀRĒJAIS!

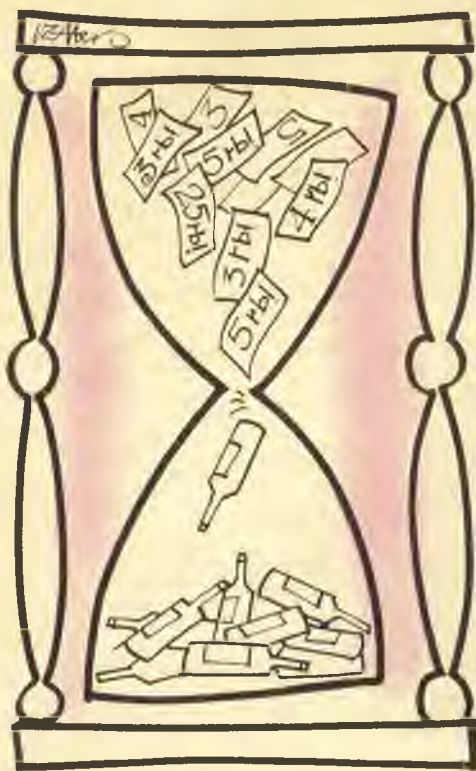
D. BREIKSS

GRĒKU PLŪDI.

D. BREIKSS

V. ZAKIS

HARIJS HEISLERS

Mīlestības vārdā

Es gribēju rakstīt par sajūsmu acīs,
Par nopūtām...
Bet kas tev dos?
Aiz šķērssienu, blakus —
Kārtējais trācis:
— Nu sit, ja ir dūša, sit nost!

Ak, dievs! Cik ilgi tā turpināsies?
Kaut galvu zem pēļu bāz!
Bet dūnas — nu kā par spīti līen nāsīs,
Un dzirdi:
— Ak baidies? Nu gāz!

Uz pasaules galu tu, dzīvīte, dodies,
Bet cilvēka mūžs — tik īss...
Zils brīnums taisni — kā bērni šiem rodas!
Jau četri.
Un piektais būs drīz.

Klau, atkal — skan smaga dūre pret galdu,
Bet gaidi, kas palīgā ies...
Nē, pietiek reiz rindu, mīlīgi saldu!
Cik ilgi to dzejnieks var ciest?

Un roka, bez atskaņu meklējumiem,
Klāj ārā it visu kā bij,
Ka pēdējais laiks tikt valā no trumiem
No zemes līdz debesij.

Viss — vienīgi mīlas un saskaņas vārdā!
Un apakšā — paraksts un punkts...
Bet šorīt mans kaimiņš pikti rūc bārdā
Un, pirkstus žņaudzīdams, kunkst:

— Vai nedrīkst ar dēliem vairs šahuspēlēt,
Pirms mamma šiem gultas klāj?
Tu labāk būtu sev iekodis mēlē,
Tu... bezbērnu milētāj!

SABILES KALEIDOSKOPS

SOLĪTS MAKĀ NEKRĪT...

Kad pirms desmit gadiem pirmo reizi viesojos Sabīlē, pusdienojot ēdnīcā, dzirdēju šādu sarunu:

— Cik ilgi tas tā turpināsies? Sabīlē ir ap divi tūkstoši iedzīvotāju, bet vienīgajā ēdnīcā ir tikai divdesmit četras vietas...

— Drīz mocības beigsies. Talsu patērētāju biedrība ieplānojsi Vīnalkalnā celt plašu, modernu kafejnīcu-ēdnīcu...

Pēc pāris gadiem, braukdams cauri Sabīlei, autobussā noklausījos šādu dialogu:

— Vai pusdienas ieturēji?

— Kur nu! Ēdnīcā netiku iekšā! Bet nekas... Runā, ka drīz Abavas krastā uzcelšot jaunu, plašāku...

Vēl pēc kāda laika, kārtodams darīšanas Talsos, dzirdēju šādus vārdus:

— Rajona centrs tomēr paliek rajona centrs! Skat, kas te par ēdnīcu!

— Kad Sabīlē uzcelš jauno ēdināšanas pili pie autoostas, tur nebūs sliktāk...

...Nesen biju komandējumā Talsu rajonā. Izbraukājis vairākus ciematus un nepaspējis nekur paēst, devos uz Sabīli ar ciešu pārliecību: «Gan jau tur uzņemšu kalorijas! Sabīlē droši vien ir vairākas modernas ēdnīcas!»

Un tad, ar mokām iespraucies vecajā, šaurajā ēdnīcinā, pēkšņi dzirdi:

— Cik ilgi tas tā turpināsies?... Sabīlē ir ap divi tūkstoši iedzīvotāju, bet vienīgajā ēdnīcā tikai divdesmit četras vietas!

...Dienmēl Talsu sadzīves pakalpojumu kombināta vadītāji pārbaudītājus manāmi atvēršina.

— Beidziet jokot! — viņi dusmīgi iesaucās. — Sabīlē jau otru gadu kurpnieka nemaz nav!

PANĀKUMU ATSLĒGA

Nesen Sabīles jaunajā brīvdabas estrādē uzstājās pašdarbnieki. Programmu atklāja kāda skolniece. Viņas dziedājums bija skaļš, taču neskaidrs. Un tomēr skatītāji visu meitenītes dziedājumu noklausījās, kājās stāvēdami.

— Ir gan entuziasti! — dziedātāja brīnījās. — Tā var rīkoties tikai isti mākslas entuziasti.

Pēc tam uzstājās kolhoza deju grupa. Dejojums bija straujš, bet nesaskanīgs. Meitene devoja ātrā ritmā, puisis lēnā. Taču skatītāji arī šo numuru noskatījās, kājās stāvēdami.

Tālāk savus priekšnesumus demonstrēja akrobāti. Viņi acīm redzami centās, taču bieži kļūdījās. Tomēr skatītājiem arī šī uzstāšanās laikam patika, jo viņi visi stāvēja kā sveces.

— Tādus panākumus mēs vēl nekur neesam piedzīvojuši, — pašdarbnieki priecājās. — Nezinām pat, kam isti par to jāpateicas.

— Talsu Remonta un celtniecības pārvaldes vīriem! — kāds skatītājs vaļsirdīgi norūca. — Estrādi viņi gan uzcēla, taču solus uztaisīt aizmirsā...

VISMAZĀK KRITIZĒJAMĀIS AMATS

Nesen Sabīlē izdarīja interesantu pārbaudi. Tās mērķis bija noskaidrot ko sabīlnieki kritizē visbiežāk un ko — visretāk.

Sākumā pārbaudes materiāli neliecināja, ka briesmīgā sensācija. Sabīlnieki, tāpat kā citu mazpilsētu pārstāvi, ļoti bieži sūdzējās par sētniekiem, autobusu šoferiem, veikalu pārdevējiem. Mazāk pretenziju tika izteikti frizieriem, skolotājiem, pastniekiem. Un — taču brīnumam! — neviens sabīlnieks nekritizēja vietējo kurpnieku.

Tas likās neticami. Mazpilsētu iedzīvotāji parasti taču sūdzas, ka, lūk, viņu kurpnieks slikti labojot apavus, neizpildot pasūtījumus laikā, rupji izturoties pret klientiem, pieprasot lielāku maksu, nekā paredzēts cenrādī. Bet te, Sabīlē pēdējo divu gadu laikā par kurpnieku nav dzirdēta neviena sūdzība!

— Tad jau iznāk, — pārbaudītāji sprieda, — ka vietējais kurpnieks ir darba pirmrindnieks.

ATŠKIRĪGAIS UN KOPIGAIS

Kas varētu būt kopīgs tik dažāda profila uzņēmumiem kā ādu galanterijas kombināta «Somdāris» 2. ceham un firmas «Latvijas konservi» Sabīles fabrikai?

Pirmais ražo somas otra — konservus.

«Somdāri» ir vairāk jaunu sieviešu, konservu fabrikā — vairāk jaunu vīriešu.

«Somdāri» ir populāri tādi sporta veidi kā volejbols un vingrošana, konservu ražotāji jūsmo par smagatlētiku, futbolu, motobraukšanu.

«Somdāri» par sporta nodarbību labumu galvenokārt runā administrācijas pārstāvi, konservu fabrikā — sabiedriskās organizācijas.

Un tomēr šiem tik ļoti atšķirīgajiem uzņēmumiem ir arī kaut kas kopīgs. Un, proti, «Somdāri» visi fiziskās kultūras pasākumi notiek pašplūsmas ceļā, konservu fabrikā — tieši tāpat.

J. JAUNS

U. MEŽAVILKS

INTELEKTUĀLA AKCELERĀCIJA

Zinātniekiem kārtējo reizi laimējies izdarīt sensacionālu atklājumu. Ar neapstridamiem faktiem viņi ir pierādījuši, ka mūsu bērni kļuvuši gudrāki. Turklāt tas nav noticis pakāpeniski, kā bērni parasti kļūst gudrāki, bet lēcienveidīgi. Vakar, sacīsim, puika vēl bija normāli saprātīgs toties šodien — skaties! — jau neparasti gudrs.

Ar savu jauno atklājumu zinātnieki lepojas jo sevišķi tāpēc, ka tas izdarīts ģeniāli vienkāršā veidā, bez jebkādiem testiem, izklausīšanās un citiem tradicionāliem gudrības noteikšanas paņēmieniem. Kāds erudīts pētnieks bija nopircis savam puisēlim Ogres trikotāžas kombinātā ražotu džemperu. Skais-tu džemperu, jauku džemperu — baltu, ar ziliem automobilišiem izrotātu. Tiklīdz puika to mēģināja uzvilkt, noskaidrojās, ka viņš pēkšņi ir kļuvis neparasti gudrs — puikas galvu nekādā vizē nebija iespējams dabūt cauri džempera apkaklītei. Bet galvas izmēri, kā zināms, ir tieši proporcionāli gudrībai, un pateicoties šim apstāklim zinātne ir kļuvusi par vēl vienu atklājumu bagātāka.

TEHNIKU — KOLEKCIONĀRIEM!

Ilgu laiku valdīja uzskats, ka kolekcionāriem nepieciešamā tehnika ir visai primitīva — lupas un pincetes filatēlistiem, seifi numismātiem un kastītes liku naglu krājējiem. Tas arī būtu viss.

Taču izrādās, ka mūsdienās situācija kļuvusi ievērojami sarežģītāka. Tie kolekcionāri, kas vāc vislielākos retumus, nevar iztikt piemēram, bez ledusskapjiem. Nē, tas nav untums un tā nav ekstravagance — moderniem kolekcionāriem ledusskapis ir absolūti nepieciešams, citādi viņu savāktie retumi, gluži vienkārši, izkusīs.

Te, protams, rodas jautājums, kas tie ir par kustošiem retumiem. Piena un augļu saldējumi. Šis jēdziens, ļoti iespējams, daudziem neko neizsaka, jo piena vai augļu saldējumu laimējies redzēt vienīgi retajam. Tāpēc uzskatām par nepieciešamu paskaidrot, ka tie ir saldējuma veidi, ko ārsti iesaka pilsoņiem, kam svars pārsniedz normu. Mūsu republikā tādu dūšīgu pilsoņu ir vismaz puse, un visi tie līdz šim ēd galvenokārt treknos plombirus. Ar piena vai augļu saldējumu pagaidām var lepoties vienīgi — retumu kolekcionāri,

un kā jau minēts, tikai tie, kam ir savs ledusskapis.

INTERESES KĀPINĀSANA

Preses izplatītāji jau sen vienā mēlē apgalvo, ka visizdevīgākais avižu un žurnālu iegādes veids esot abonēšana. Abonents vienmēr var būt drošs, ka prasīto periodiku viņam piegādās mājās un kārtīgi ieliks pastkastītē. Šī iemesla dēļ avižu un žurnālu abonēšana tiek silti ieteikta un plaši propagandēta.

Pašreiz varam novērot vēl kādu pasākumu, kas periodikas abonētu skaitu strauji kāpinās. Pieredze rāda, ka žurnālu abonenti savus abonētos žurnālus vispirms var aplūkot kioskos. Viņi redz, ka vitrinās guļ žurnāli ar ļoti interesantiem vākiem, un sāk domāt, kas gan šajos žurnālos varētu būt iekšā.

Priecīgā satraukumā paiet pāris dienas vai nedēļa, un — lūk! — interesantais žurnāls parādās abonenta pastkastītē.

Cerēsim, ka šāds intereses kāpināšanas paņmiens nākotnē tiks ieviests vēl plašāk!

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

DĪVAINIS

Viņš nav tāds kā visi citi. Ja virtuvē sāk tecēt krāns, viņš nav īpaši jālūdz. Normāls santehniķis atnāktu pēc nedēļas, kad viss jau pludotu, kad īrnieks sen būtu pārguris, stāvēdams pie krāna un tēlodams aizbāzni, kad vajadzētu remontēt ne vairs krānu, bet apakšstāva dzīvokļus. Bet viņš ir klāt pēc piecām minūtēm. It kā aiz durvīm būtu stāvējis un gaidījis. Ar skrūvatslēgu, blīvītēm, ar visu nepieciešamo. Izjauc, saliek, paraugās namamātei acīs un saka:

— Dzīvojiet laimīgi!

Veltīgi mēģināt viņam iespiest saujā trīnīti. Neņem. No

piecīša arī atsakās. Bet uz desmitnieku pat raudzīties negrib.

Bail tādu aicināt. Kluss, pieklājīgs. Vienmēr tikai «Lūdzul», «Paldies!», «Allaž «Esiet tik laipni!» un «Atvainojiet...». Atnāk, noslauka kājas pat mētelīti novelk un stāv gaiteni, kautrējas bez uzaicinājuma nākt dzīlāk.

Sērpuļi skrien pār kauliem. Neviens neuzdrošinās ar viņu dzīvoklī palikt divatā. Vismaz divus kaimiņus aicina, lai pastāv klāt. Jo ej nu sažini, kas tādām prātā. Iespējams, bērībā kāds viņu ir pārbiedējis.

Tāpēc, ja kaut kur kaut kas pēkšņi sāk tecēt, lūdz talkā

meistaru no kaimiņiem, meklē caur paziņanos. Tiklīdz tas atnāk, uzreiz redz istu sava aroda pārstāvi: cepuri nenonē, istabu pielāco, noplēš trīs ādas un pēc nedēļas atkal viss tek. Toties nekādas galvas laužšanas, viss ir pēc ierastajiem standartiem. Vienmēr zini, ko vari sagaidīt.

Bet šis nāk arī neaicināts. «Vai viss kārtībā? Vai nav kādu sūdzību? Vai nav kāds defekts? Vai nevajag palīdzēt?» Vakardienas dzeršanu un šodienas pagāras nepiemin, it kā tādu vispār nebūtu. Runā vienīgi par jaunajiem dzejoļu krājumiem. Sieviešu dienā kādai tantīnai gandrīz rozi piebiedēja. Puķes

pasniedza. Neko īpašu, pašas lētākās, bet pasniedza!...

Visi īrnieki krānus atver un aizver tā, it kā tie būtu no kristāla. Nekur nekas netek. Bet viņš joprojām nāk un nāk. Pieklājīgs.

Vienīgā cerība, ka viņu beidzot kaut kur pārcels. Vai atbrīvos no darba. Bet nepārceļ. Un pats viņš arī projām neiet, lielāku algu nemeklē.

Ja beidzot varētu tikt no viņa vaļā, visi atviegloti uzelpotu. Bet pagaidām dzīve kā uz vulkāna. Jo neviens nezina, ko no viņa var sagaidīt.

Dīvains cilvēks, lai neteiktu vairāk.

P. AURINŠ

RAIBUMI

Kļūdas labojums

Mūsu sienas avīzē ieviesusies neliela kļūda.

Rindas «vairāki ceha jaunieši mācību ceturksni beiguši ar vieniem piecniekiem...» vietā jālasa «...vairāki ceha jaunieši mācību ceturksni beiguši ar pieciem vieniniekiem...». Tālāk kā tekstā.

A. RIJKURIS

Vaļas brīžiem

Cik tālu ir no dzērienu veikala līdz rūpnīcai, ja zj-

nāms, ka no rūpnīcas vārtiem līdz dzērienu veikala sliekšnim ir tieši piecdesmit soļi!

R. AIVARS

Veiksmīgs eksperiments

Tālumnieku slimnīcā izdarīts interesants klīniskais eksperiments: tur vietējai saimniecības pārzinei pamatīgi saderda pa pirkstiem. Pēc šīs procedūras viņa kļuva manāmi fievāka.

V. IKZARIŅŠ

— VIŅŠ ATNĀCIS APBEDĪT SAVU MĪLESTĪBU...

V. ZAKIS

— BĒRZIŅA RACIONALIZĀCIJAS PRIEKŠLIKUMS MUMS TOMĒR IZMAKSĀS PĀRĀK DĀRĢI — JAU PIKTĀ KASTE AIZIET...

E. OZOLINS

— MANĀM PAPAM IR JAU TREŠĀ MAŠĪNA!
— BET MANĀM IR JAU CETURTĀ SIEVA!

I. MELGAILIS

ĻOTI IZDEVĪGI!

Es visiem saku — dzimtā zeme ir jāpazīst. Esmu to jau apbraukājis un aplidojis krustām šķērsām. Ir tādi ļautiņi, kuri nedēļas nogalē pošas uz sēņošānu vai ciemos pie radiem. Kāds no tiem braucieniem labums? Kruizi, lūk, to es saprotu! Tie, zinātniski izsakoties, ir tūrisma braucieni. Teiksim, braukā cilvēks ar upju kuģi vai autobusu. Cik pilsētās neapstāsies! Ko visu neapskatīs, ko nenopirks! Paši labākie kruizi ir tie, kas ilgst divas trīs dienas. Arod biedrība maksā, priekšniecība atļauj, jo tu taču nebrauc uz tirgu, bet piedalies kultūras pasākumā. Un atvaļinājumu tādi braucieni arī nesamazina.

Sieva aprēķinājusi, ka pēc katra kruiza mēs...

Bet spriediet paši! Nesen braucām uz Rīgu. Piekdien nestrādājām, pirmsdien atgriezāmies ar tādu iespaidu daudzumu, ka vienā dienā to nemaz nevar izstāstīt. Bet alga — no vidējās izpelņas. Ko cilvēks vēl var gribēt?

Dienvidos, piemēram, — augļi par pusvēlti. Mums mājās ir kādas simt burkas kompota, pilni plaukti ievārījuma, sieva vairs saskaitīt nevar. Kad apbraukājam Melnās jūras piekrasti, kādā pilsētā daži no mūsu kompānijas aizgāja uz operu. tams, tādi, kuriem nav pieredzes. Bet mēs ar sievu, kā jau pieredzējuši tūristi, likāmies uz auss. No rīta, kolīdz svīda gaismīna, mēs žirgti un uz tirgu prom. Vilnas dziju sapirkāmies... Ja nemtū vienai vai divām jakam, ieguvums nebūtu liels, bet, ja parīs desmitiem, iznāk krietns vinnests!

Kruizi ļoti izdevīgi vēl vienā ziņā — nav jāmaksā par bagāžu. Ļpaši ērti, ja brauc ar autobusu. Tā mēs reiz atvedām trīs mucas vīna!

Tāpēc vēlreiz saku — dzimteni vajag iepazīt. Es tik daudz jau esmu apbraukājis, bet cik vēl palicis baltu plankumu...

V. LANDO

— KLAUSIES, KAIMIŅ, TAGAD PAT CILVEKS CILVEKAM NAV VAIRS VILKS!...
— ES ESMU SESKS!

E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

— DOMĀ — PRĀTĀ PIENEMSIES!

G. VINĒDZIS

AIZSARDZĪBAS VARIANTS

Daži uzskata, ka minerālmēsli jāglabā kārtīgās slēgtās noliktavās.

No vienas puses — tā tam it kā vajadzētu būt. Mazāk iespēju minerālmēslus izvazāt! Bet, no otras puses, ja tāds negadījums tomēr notiek, skandāls pa visu saimniecību! Un tad bez skaidrošanas ir skaidrs, ka nesmukajā lietā iejaukts konkrēts cilvēks. Sākas visādas pārbaudes, revīzijas, izmeklēšanas. Vārdu sakot, aromāts līdz pat balkona ložām.

Cita lieta, ja minerālmēsli glabājas zem klajas debess. Tad uzreiz rodas iespējas izmantot vecu un samērā drošu aizsardzības variantu. Iztrūkumā var vainot sliktus dabas apstākļus, tumšos dabas spēkus un citas saimniecības štatos neparedzētas vieniņas. Bet par vēja, lietus un saules nedarbiem nevienam parasti nesoda.

Nesim dažus piemērus no Krāslavas rajona.

Kaļiņina kolhozā Naktjunovas ciemā minerālmēslus varētu glabāt noliktavā. Tiesa, pašreiz tādas noliktavas vārda pilnā nozīmē gan nav. Ir tikai četras sienas, jumts un kaut kur tuvumā mētajas durvis. Taču, ja to salabotu... Tas no vienas puses.

Bet, no otras puses, ja minerālmēsli no izremontētās noliktavas pazūd? Ko tad? Veltīgi izšķiesti līdzekļi, darba spēks, celtniecības materiāli...

Nē, nē, tālāk no grēka! — kolhoza priekšsēdētājs Kikovka spriež. Lai tā noliktava stāv, kāda ir. Drošāk būs, ja minerālmēslus glabāsim zem klajas debess noliktavai blakus.

Līdzīgu taktiku minerālmēslu glabāšanā apguvuši arī kolhoza «Cina» valdes vīri.

— Ierīkot specializētas noliktavas amonjaka, salpētra glabāšanai? — uzklaušījuši lauksaimniecības pārvaldes specialistu padomu, vietējie varasvīri domīgi groza galvas. — No vienas puses, tas it kā būtu izdevīgi. Bet, no otras puses, — ja nu tomēr rodas iztrūkumi, ko tad? Kā atskaitīties? Kam pierakstīt vainu?

«Lauksaimniecības tehnikas» rajona apvienībā minerālmēslu noliktavas ar kolhoza šķūņiem nevar salīdzināt. Ir visas četras sienas, jumts un durvis turas engēs. Arī atslēgas savā vietā. Un tomēr arī šo noliktavu pārziņi nejūtas omulīgi.

— No vienas puses, it kā drošāk, ja viss ir noslēgts un tikai tu viens pats vari piekļūt šim bagātībām, — viņi spriež. — Bet, no otras puses, — ja kaut kas pazūd? Vienam pašam arī jāatbild. Cita lieta, ja durvis vajā... Tad var vainot temperatūras maiņu, vēja stiprumu, gaisa mitrumu...

Nesen, piemēram, no «Lauksaimniecības tehnikas» tirdzniecības bāzes pazuda deviņi maiši salpētra. Būtu noliktavai durvis noslēgtas, vajadzētu saukt pie atbildības noliktavas darbiniekus. Bet durvis bija vajā. Rezultātā tūdaļ tika likts lietā jau daudzkārt pārbaudītais aizsardzības variants. Proti: vainīgs ir vējš. Tas nēma un aizpūta deviņus maišus uz pilsones Trubovičas ģimenes dārziņu...

Bet par vēja, lietus un saules nedarbiem, kā zināms, nevienam nesoda. Laikam jau tāpēc šo aizsardzības variantu Krāslavas rajona saimniecību vadītāji šad tad izmanto.

J. JODS

KULTŪRAS PASĀKUMS AR PIENU

Cilvēkiem tikai pirmajā brīdī viss šķiet vienkārši. Nu, piemēram, iztērēt naudu. Vai tas ir sarežģīti?

— Ir gan, — pie šādas atziņas jau pirms krietna laika nonāca Madlienas padomju saimniecības vadītāji. — Tas pats sociālo un kultūras pasākumu fonds. Vienas galvassāpes. Gādāt celazīmes uz sanatorijām un atpūtas namiem? Protams, var, bet tad jēkārto dokumenti, jālauza galvas, kam dot, kam nedot... Pirkīt kultūras pasākumiem paredzēto inventāru? Arī nav nekāds salda pirāgs. Pēc tam inventārs lūst, plīst vai nolietojas. Bet tas nozīmē, ka atkal papildu slodze, vārdu sakot — rūpju netrūkst...

Varbūt Madlienas biedri vēl ilgi būtu piepūlējuši savus rosigos prātus, ja vien...

Kā jau dažkārt mēdz būt, tālāk nāca gadījums. Un arī kolektīvās domas spēks. Bet vispirms par gadījumu vai, precīzāk izsakoties, par revidentiem, kas savos pārbaudes aktos ierakstīja šādus tādus faktus.

— Piena un gaļas pārdošana saimniecības laudim par pašizmaksu, zināms, nav likumīga, — viņi paskaidroja madlieniešiem.

To, kas bijis, atspoguļosim pārbaudes materiālos par brīdi-

nājumu jums pašiem un citiem...

Izradījās, ka, pārdodot pienu un gaļu par pašizmaksas cenām, kas — gods, kam gods pienākas! — Madlienā bijušas zemākas nekā mazumtirdzniecības cenas, līdz kasei nav nonākušas diezgan prāvas summas. Tā 1975. gadā netika saņemti 18 406 rubli un 1976. gadā — 4101 rublis.

Kā rīkoties turpmāk? Stāvoklis šķita diezgan sarežģīts. Taču par laimi šajā brīdī iedarbojās jau agrāk pieminētais kolektīvās domas spēks. Patlaban grūti pateikt, kam pienākas īstais novatora gods. Taču galvenā doma saimniecības direktora J. Beļavnieka paskaidrojumā izteikta nepārprotami: «Starpību — 0,04 rubl. litrā paredzēts segt no sociālo un kultūras pasākumu fonda līdzekļiem.»

Tēnu ar vienu šāvienu, kā saka, nometīti vismaz divi zaķi. Sociālajiem un kultūras pasākumiem atvēlētie līdzekļi nepalikis iesaldēti, tas pirmkārt. Otrkārt — prēnu tik un tā pārdos lētāk, nekā tas maksā mazumtirdzniecībā. Protams, šiem labumiem līdzī nāk arī savs sliktums: tiek pārkāpta finansu disciplīna. Bet vai tad ar vienu šāvienu var nometīt visus zaķus?

A. KNIEDE

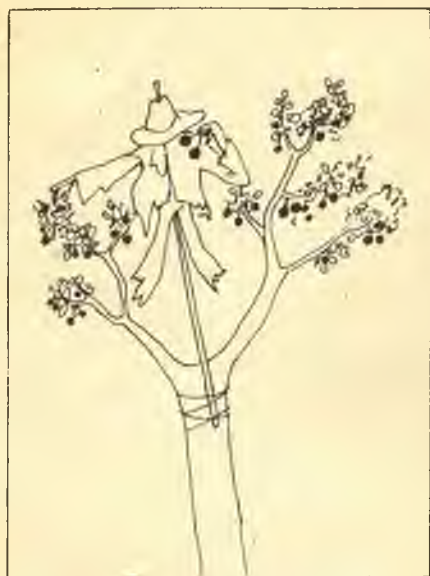

— VAI FERMA UGUNSDZĒSĪBAS INVENTĀRS IR KĀRTĪBĀ!
— KĀ REDZAT!

K. LIEDE

EULENSPIEGEL

VDR SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

M. FORBEKS

H. BITNERS

L. OTO

H. PARSAUS

— VAI SEIT IZDOD AVĪZI,
NO KURAS MANA SIEVA IZ-
GRIEZ MUSTURUS SAVIEM ADĪ-
JUMIEM!

H. ŠRADE

— KAMER VIŅS IR MAZS, SEIT NE-
TIKS SMĒKĒTS!

H. BITNERS

— KURŠ ATĻAUJAS MANAS LEKCIJAS LAIKĀ SKAĻI ŽĀVĀTIES!

B. HENIGERA

Visu tāpat kā vīrs!

NO ĢIMENES ALBUMA

Ja teikšu, ka tas gadījās tieši Sieviešu dienā, — šis neticēs, jo pa gadiem sakrājis tik daudz lietu par zīmīgiem notikumiem. Tātad tālā martā, ka no tiem varētu sastādīt vairākas rokasgrāmatas pirms — un pēc laulības dzīves.

Tātad reiz, kad Elmīra (35 g. v., šuvēja) modināja savu vīru Aldoni (38 g. v., revīdents), lai šis no šķūnīša atnestu malku, vīrs atbildēja: «Tev tādas pašas tiesības... malku nest» un pārvilka segu pāri galvai. Tāpēc viņš arī nedzirdēja sievas draudus: «Tagad reiz tu dabūsi tiesības! Vakar neuznesi karstupeļus...»

Kad vienlīdzība, tad vienlīdzība. Vienlīdzību nevar īstenot bez naudas, tāpēc Elmīra no vīra maka paņēma divdesmit rubļus, jo vīra alga bija mēnesī četrdesmit rubļu lielāka nekā pašas. Dūsmās Elmīra nepamanīja, ka tie divi desmitnieki bija pēdējie.

Uz darbu? Vīrs uz darbu brauca ar «Žiguli». Vīrišķīgās mašīnas atslēdžiņa no Aldona bikšu pakalējās kabatiņas pārceļoja uz sievišķīgo Elmīras rokassomiņu un kautrīgi nogulās blakus lūpu zīmulim, diegam un adai, bet mašīnas pase turpat iespīdās starp patērētāju biedrības biedra grāmatiņu un vadītāja tiesībām. Tiesības no pārsteiguma kļuva bālas, jo pasi nebija redzējušas kopš Ligo svētkiem, kad Elmīrai kā mazdzērājai no rīta tika uzlicēts nogādāt mājās Aldoni kopā ar viņa sāpošo galvu un ozollapu vainagu uz tās.

Ko vīrs dara pēc rīta kafijas? Zvana pa telefonu un runā skābā balsī. Elmīra sameklēja citronu, šķēlīti no tā iebaza mutē lai panāktu pareizo izteiksmi, un sakombinēja sieviešu kleitu darbnīcas telefona numuru.

— Te Elmīra, — rīdama citrona sulu, viņa murmināja. — Man komandējums uz Mērnikiem, šodien darbā nebūšu...

— Elmīra, aptaurēta, vai — tev šodien taču brīvdiena! — kāda balss atbildēja.

Ja brīvdiena, tad brīvdiena.

Vīrs vakar bija idiots — iebraucis mašīnu garāžā ar purnu pa priekšu. Atmuguriski pār pagalmu šūcot, riteni saspīda emaljētu blodu, no kuras kaimiņš ēdināja vistas. Vārti pēc remonta nez kādēļ bija sašaurināti, bet «Žigulis» stiprs — tika tiem cauri smiedamies, ar kreiso dubļu spārnu pastūmis stābu sāņus. Nekas, vīrs arī, šos pašus vārtus paplašinot, pirms gada bija kreiso spārnu saburzījis kā burtņicas vāku.

Kur vīrs pilsētā atstāja mašīnu? Īpaši pēc smagākas darba dienas kad vajadzēja atpūsties kafējnīcā. Pie tiesas nama, jo ikviens saprātīgs cilvēks taču zina, ka tikai ļaudis ar tīru sirdsapziņu paši un labprāt apmeklē tiesnesi.

Ko dara vīrs izejamās dienās, mašīnu novietojis? Reiz viņš... laikam pagājušajā gadā sakarā ar Sieviešu dienu esot gribējis parfimērijas nodaļā kaut ko nopirkt, bet ne-

ka prātīga veikālā neesot bijis. Elmīra tur iegriezās vīra vietā, un plaukti par laimi bija pilni ar krāsainām kārbīnām kā otrā stāva puku dobe. Izvēle gan radīja zināmas grūtības, jo delnas virspusē no desmit pudelītēm bija jāieberzē pa pilienam. Tomēr Elmīra tika ar to galā un no vīra divdesmit rubļiem par «Agatu» atstāja tikai piecpadsmit, kaut gan par franču «Šanela» pudelīti varēja atstāt visus divdesmit. Ar naudu nav ko svaidīties.

Ko vēl darīja vīrs brīvlaikā un pilsētā? Piezvanīja draugiem. Elmīra ar divkapeiku kā caurlaidi pirkstos pavēra automāta durvis. — Vīta, tu zini, es tai čūska uzšuvu kleitu pa mēnesi, bet tā čūska man nebija nolikusi žāvētās renges! Kur es būšu? «Likajā stūrī». Es tev pastāstīšu...

Pēc britiņa Elmīra ar draudzeni Vītu sēdēja «Likajā stūrī» pie bāra letes un ar kurbju purngaliem badīja letes sienu. Vīta darbdienās attiecīgajā kantori tīru, uz nevilnotas aitas muguras augšu vilnu apmainīja pret gatavām jakām un segām. Vīla reizēm atsita aitu kūts dvaku, gatavās segas — industriālo petroleju, toties alga smaržoja pēc Rīgas cerīnem.

Ko šādos gadījumos mēdza darīt vīrs? Algas reizēs dzēra konjaku ar kafiju, citās dienās benediktīnieti, kas bija tikpat stiprs, bet maksāja divreiz lētāk. Elmīra uzskatīja, ka šodien ir algas diena, un pasūtīja divas glāzes šampanieša, kurš dižcilības ziņā no konjaka neatpalika. Kad čūska, kura Elmīrai nenolika žāvētās renges, bija nosista, pie otras šampanieša glāzes Vīta atcerējās, kas viņai nepiezvanīja, kad trauku veikālā tika atvestas tādas japāņu tasītes, kuras pārdeva arī pa vienai, nevis pusduci uzreiz.

Ko vīrs darīja, kad galvā atradās vate un katru teikumu nācās atkārtot trīsreiz, jo sarunu biedri citādi nesaprata? Vīrs brauca uz mājām ar draugiem kārtis spēlēt. Naudas vienai kārsu partijai vēl palika.

Skaids, ka «Žigulis» gaidīja turpat pie tiesas nama ar rezerves riteni bagāžniekā, jo šitas tiesnesis visus rezerves ritenus zagļus esot notiesājis. Durtiņas atslēgt izdevās ar pirmo piegājieni. Motoru iedarbināt arī, tikai viens stulbenis savu dampi bija piebraucis tik tuvu ka Elmīra ilgi domāja, kā «Žiguli» dabūt ārā uz ielas. Ceturtais... nē, piektais ganģis taču velk atpakaļ! Svira pa labi un uz leju. Gāzes pedālis gan samaitāts, pēdu nemaz šim nedrīkstēja rādīt, kā pieskārs, tā sarkanais «Žigulis» atmuguriski lēca uz ietves.

— Trakais, piedzēries, vai! — iekliedzās milicis, kuru mašina bīdīja atpakaļ tiesas namā. Nepietika, ka Elmīra piebremzēja un atstāja viņu dzīvu, — šis tūlīt pielēca pie priekšējām durtiņām. Elmīra zināja, ka šampanieša smarža nav kaujas gāze un stiklam cauri neiet.

Ko darītu vīrs šādā brīdī? Nē, šoreiz neder... Ko dara sieviete briesmu brīdī? Vai

nu raud, vai smejas. Elmīra ilgi un mīli, mīli smaidīja. Tik ilgi, kamēr milīča šaurā ūsu svītra kopā ar virslūpu arī smaida pastiepas garāka.

— Ja jūs būtu vīrietis, goda vārds, domātu, ka esat pilnā. Tā jau ir, šitas dampis pret gāzi ļoti jūtīgs. Sajūgu, sajūgu laidiet valā lēnāk. Laimīgu ceļu! — novēlēja milicis un aizgāja.

Tikusi uz ielas, Elmīra pēkšņi sapīka. Milicis galīgi neievēroja dzimumu vienlīdzību: kāpēc viņš domāja, ka viņa nevar būt iedzērusi? Vai tikai vīrieši to drīkst?

...Dzīvoklī viņu pārsteidza dīvains skats. Skapis bija atvilktis no sienas, lielā grīdsega satīta, naktsskapīši apgāzti un gultas saslēgtas stāvas. Aldonis tāpat kreklos un izspūris rāpoja viņai pretī un noguris dvesa:

— Esmu pazaudējis... mašīnas atslēdzināš... un talonu. Ja nav talona, mašīna... vairs neskaitās mana... Un viens vakar iz-

vīlcis pēdējos desmitniekus... Varētu par dot mašīnu, bet nav talona... Iešu pēc cirvja... vēl jāapskatās zem grīdas. Kad man sāp galva... vakar sāpēja galva... tad kādreiz atslēdžiņas glabāju zem gultas varbūt zem skapja, varbūt vecajā zābakā... varbūt zem mēbeļdrānas, bet šodien nav nekur. Eju pēc cirvja, jo, redzi, grīdā liela šķirba, varbūt esmu ielaidis tur...

Lai iet pēc cirvja. Kamēr aizies, atliks atslēdžiņas viņa bikšu kabatā, pati atradis un teiks, ka vīrieši ir akli ne tikai precoties, bet visu mūžu.

Taču te no gaitenā atskanēja Aldona vaidi: — Vai tikai vakar neaizlaidu te, aiz tapetēm... Paplēsišu valā, aiz spoguļa...

Elmīrai degunā iesitas pēdējais šampanieša burbulītis. No galvas, laikam caur ausīm, kāds izvilka vati un tās vietu atkal ieņēma skaidrais saprāts. Un līdz ar to bailes.

Ko šādā gadījumā darītu vīrs? Viņš melotu. Steigā Elmīra pameta atslēdžiņu un pasi zem vāzes, kurā plauka Gaujas nacionālajā parkā nelikumīgi iegūtie pūpoli.

— Atradu! — viņa iekliedzās. — Zem vāzes! Tev laikam raibas acis, kad visu nakti spēlē kārtis...

Dies sargi, ja vīrs noceltu spoguļi un ielaistu pirkstus ieplēstajās tapetēs: tur glabājās viena vēstule, kuru pirms deviņiem gadiem, tomēr gadu pēc kāzām, bija atsūtījis viens... vecs Elmīras skolas biedrs. Un vēstule sākās ar vārdiem: «Mīļā Elmīra! Atceries, kā mēs pēc izlaiduma balles bijām Gaujamalā...» Tapetes aiz spoguļa nu jau devīto gadu bija viņas seifs.

Bet vai Aldonis nedarītu āpat?

— Neuztraucies, uz Sieviešu dienu nopirku tev jaunas kārtis, no vecajām — tik taucainas — no tādām jau var zupu vārīt, — Elmīra teica un iznesa gaitenī Aldona kamzoli, lai vīrs neapsaldētu pliko muguru. Dabūs vēl īšiasu. Kas tad skaldīs malku? Tas jau nav sieviešu darbs.

OPTIMISTI

Dažkārt tā divaini sagādās: ja, piemēram, mums ir zaļš mētelis — mēs gribam brūnu, ja mums ir gaišs uzvalks — vēlamies tumšu.

Glūži tāda pati velme bija pārmēmusi arī to pilsoni, kas 8. februārī aizgāja uz ķīmiskās tīršanas un krāsošanas fabrikas «Zvaigzne» 23. pieņemšanas punktu Silciema ielā 15. Viņš īsos vārdos izteica savu vajadzību. Lūk, vēlētos gaišo vasaras uzvalku nokrāsot tumšu. Ak, tikai melnu? Bet viņš esot dzirdējis, ka iespējams krāsot 20 dažādos toņos. Ak, tās esot baumas? Ja uzvalks lietots, tad varot nokrāsot tikai melnu? Citādi redzēšot visus nodilumus? Tomēr viņam tas uzvalks gandrīz jauns.

Šāda atbilde netika ņemta vērā, toties pieņēma optimistiski apsolīja, ka 28. februārī viss būsot izdarīts. Hm, 20 dienu laikā? Parasti darba izpildes termiņš — 10 dienas.

Diemžēl 28. februārī uzvalks vēl nebija nokrāsots. Nebija arī 5. martā, nebija 10., ne bija 15. un nebija 28. martā. Pieņemšanas punkta darbiniece itin mierīgi paskaidroja,

ka neko nezinot. Lai pilsonis pats zvanot uz krāsošanas cehu. Lūk, numuriņš: «613081». Lai nekautrējoties un zvanot. Vai pieņēma pati to neizdarītu, tas taču viņas pienākums! Tomēr šie vārdi izrādījās veltīgi un jautājums par pienākumiem palika atklāts.

Minētais pilsonis izrādījās kašķīgs cilvēks. Viņš nezin kāpēc negribēja zvanīt uz cehu, bet aizgāja uz Rīgas pilsētas Sadzīves pakalpojumu pārvaldi.

Vai tas varot būt? Šīs iestādes laipno darbinieku izbrīns bija dziļš un paties. Jā, protams, darbu izpildes termiņš — 10 dienas. Ak, tagad esot savādāk? Vai tas varot būt? Tad viena no darbiniecēm atcerējās, ka krāsošanas cehā no darba aizgājis kurinātājs. Taču šis fakts nespēja apņēnot viņas gaišo optimismu. «Tagad noteikti kāds jau pieņēmis viņa vietā,» darbiniece bija pārliecināta. Drošības dēļ lai tomēr vēl pajautānot fabrikas «Zvaigzne» galvenajai inženierei Ludmilai Kazukevičiai.

Nu ko, ja jautat, tad jautat.

Fabrikas «Zvaigzne» galvenā inženiere arī izrādījās optimistiski noskaņota. Tas neesot nekas, tas esot tikai tāds mazs sīkumiņš. Saprotat, mīlais cilvēk, — strādā tikai viens krāsotājs, bet drīz viņam atradīsot palīgus. Pāris nedēļu laikā viss atkal būs kārtībā... Starp citu, kāpēc vajadzēja nest šo šini laikā? Labāk būtu... šus pagaidījis. Tad arī tie misē... Vai tad pilsonis neesot dzirdējis, ka klientus apkalpojot tikai teicami?

Fabrikas «Zvaigzne» galvenās inženieres optimisms laikam ir pamatots. 4. aprīlī laikrakstā «Rīgas Balss» parādījās sludinājums: «Fabrika «Zvaigzne» piedāvā jaunu pakalpojumu: krimpļēna izstrādājumu krāsošanu...» Redz, kā pilda solījumus. Vai nav brīnišķīgi? Tā kā pienāktos skaļi plaukšķināt un saukt urā!

Bet kas pateiks, kad beidzot nokrāsos pilsona uzvalku?

E. JUMĀRS

MŪZIKA

Nu, zootehniķi, apsveicu ar atgriešanos. Kas interesants bija tai pieredzes apmaiņas salidojumam?

O, ļoti daudz, biedri priekšsēdētāji! Esmu saviļņots līdz sirds dziļumiem.

Nu tad nestiep gumiju! Stāsti, kas īsti, pēc gudru vīru domām, ir tas galvenais vistikopība, Modernas kutis, vai?

Nē, biedri priekšsēdētāji! Kutis nav galvenais!

Daudzpusīga, vitamīniem bagāta barība!

Nē, biedri priekšsēdētāji! Arī barība nav galvenais!

Paklāu, zootehniķi, nespēle spēles! Kas tad ir galvenais? Kas cel vīstu dējību?

Mūzika, biedri priekšsēdētāji!

Ko? Ko tu teici? Vistām ir vajadzīga mūzika?

Tieši tā, biedri priekšsēdētāji! Vistai mūsu laikos acimre-

dzot ir radušās estētiskas prasības. Lai kāpinātu produktivitāti, tai nepieciešama mūzika.

Ej nu, ej! Ha, ha, ha!

Jā, jā, nesmeijieties, biedri priekšsēdētāji! Kaimiņu saimniecības vistikopji ir pierādījuši: ja vista dzird mūziku, tai uzlabojas garastāvoklis, aug dzīvotprieks un līdz ar to vairojas ēstgriba. Bet, ja vista vairāk ēd, tā vairāk arī dēj!

Apbrīnojami! Neticami! Paga, paga, zootehniķi! Panāc tuvāk un uzpūt dvasi! Varbūt tu esi...

Biedri priekšsēdētāji! Jūs taču pats zināt, ka man ir čūla... Es jums ārstu zīmi rādīju... Citādi jau jūs mani nemaz nebūtu laidis uz to pieredzes apmaiņas salidojumu.

Ak jā, atceros gan. Bet kas to būtu domājis! Cekulainēm kā tādām madāmām jāspēlē mūzika!

Un kas tad ir jāspēlē? Klavīres? Vai varbūt akordeons?

Uz šo jautājumu, biedri priekšsēdētāji, es jums atbildēšu pēc pāris dienām, jo, redzat, mūsu kaimiņi ir novērojuši, ka dažādām šķirnēm patīk dažāda mūzika. Leghorns vīstam, piemēram, patīk simfoniska mūzika.

Vai traks! Tad jau būs jāpērķ ērģeles! Vai javed tās visas uz koncertiem kultūras namā!

Nav izslēgts, biedri priekšsēdētāji. Toties dējība celsties. Taču zinātnieki ir konstatējuši, ka citu šķirņu vistām patīk tautas dziesmas un estrādes melodijas. Tāpēc nekritiet izmisumā pirms laika! Pēc pāris dienām es jums paziņošu savu novērojumu rezultātus.

Pagāja nedēļa.

...Nu tad, zootehniķi, apsveicu ar eksperimenta beigšanu! Tikai, lūdzu, nestiep gumiju un

zīgi stāsti, kāda mūzika mūsu vistām patīk!

Estrādes melodijas, biedri priekšsēdētāji!

Vai tiešām?

Kā es te stāvu, biedri priekšsēdētāji! Tikko paņēmu rokās akordeonu un sāku spēlēt «Silavas valsī», vistas uzreiz kļuva priecīgas...

Brīnišķīgi! Bet, ja vistas kļūst priecīgas, tām uzlabojas ēstgriba! Un, ja vistas vairāk ēd un dzer, tās vairāk arī dēj! Urā! Paga, paga, zootehniķi, bet kāpēc tu esi tik bēdīgs?

Ak, nejaudājiet, biedri priekšsēdētāji! Tiklīdz sāku spēlēt to valsī, vistikopes aizskrēja uz veikalu, atnesa ēdamos un dzeramos, sāka ciemos puiši, un nu gāja valā tāda balle, ka par vistām nevienam nebija laika domāt.

J. JUZEFS

Gaumes jautājums

Astotās klases audzēkne, ieslēgusi televizoru, citīgi sekoja pārrunām par operas izradi un interesantakas domas ierakstīja piezīmju grāmatiņā. No darba pārrādās mamma.

Atkal šī neciesāma mūzikal! Bet ko rāda centrālā programma?

Kaut kādu filmu, — meita atbildēja. Mamma pieskrēja pie televizora. Noklākāja kanālu parslēgs. Pēc tam viņa piegāja pie spoguļa un sāka gludināt uzacis, kuru lokus bija sabojājis lietus.

Bet skolotāja mums ieteica noskatīties — meita mēģināja iebilst.

Kāda skolotāja? Vai tā kāš otrā gadu valkā to pašu mēteli? Ir gan atradusies pašā citāja! Tfu!

R. VINCŪNIENE

NU NĒ! IZKRAUSI VĒL VIENU DĒLI — DABŪSI NĀKOSO!

T. SERGIJEŅKO

— KAMER NEESAM MĀJĀS, PUIKĀ BLEŅOJAS AR CIGARETĒM!

J. BRINKIS

— KAIMIŅŠ ATKAL IESMIDZINĀJIES AR KAUT KĀDU JAUNUMU.

E. OZOLINS

— VAI TAS NAV ČOKA! KĀ MĒS TĀDĀ EĻĻAINĀ ŪDENĒ NĒMAZ-
GĀSIM SAVU MAŠĪNU!...

M. MUIZULE

R. BEIKERS

(«International Herald Tribune», Parīze)

«Krusttēva» rūpes

Mafijai vajadzīgs jauns «krusttēvs»¹. Nupat laikraksti ziņoja, ka tas būs Karmine Galante². Nu ko, ļoti jauki, es nodomāju, to uzziņājis. Taču gluži negaidīti pie mums mājās ieradās vīrs, kas meklēja mafijai jaunus vadītājus, un piedāvāja man «krusttēva» vietu. Es teicu, ka Galante, pēc manām domām, ar šo uzdevumu tiks galā daudz labāk.

— Jūs nekā nesaprotat, — mafijas pilnvarotais sacīja. — Ja jūs atteikšities, mafija paliks Galantem līdzīgu, vecās paražās iesīkstējušu darboņu varā.

Atzišos, piedāvājums glaimoja manai pašmīlībai un to noraidīt bija pagrūti. Es iztēlojos, kā manas majas priekšā katru dienu garā rindā stāvēs cilvēki, kuru vienīgā vēlēšanās būs noskūpstīt man roku. Turklāt man gribējās uzzināt, kur īsti palicis Dž. Hofa³.

— Ceru, ka, kļūvis par «krusttēvu», beidzot uzzināšu šo noslēpumu, — es teicu.

Ciemīnš papurināja galvu:

— Tas nav iespējams. Mafijā svēti ievēro klusēšanas solījumu. Ikvienu, kas to pārkāpj, gaida...

Un viņš izteismīgi novilka ar plaukstu šķautni sev gar kaklu. Pēc tam turpināja:

— Tādus cilvēkus parasti noskūpstā uz abiem vaigiem⁴ un aizsūta uz Nūdžersiju⁵.

— Skaidrs, — es teicu. — Tomēr man šķiet, ka šī skūpstīšana uz abiem vaigiem pirms brauciena uz Nūdžersiju ir novecojusi tradīcija. Pēc manām domām, konkrēto personu var bez liekam ceremonijām nošmāktstīnāt uz pieres un iedot biļeti braucienam ar autobusu visintensīvākās satiksmes laikā.

— Par jūsu ierosinājumu ziņošu «ģimeņu»⁶ galvām.

— Pie reizes pasakiet viņiem, ka «ģimene» ir pārāk vecmodīgs nosaukums. Visām mūsdienų iestādēm ir nodaļas. Tāpēc mafijā va-

jadzētu būt pārvaldes nodaļai, operāciju realizēšanas nodaļai, tirdzniecības nodaļai un jaunu īpašumu iegādes nodaļai.

— Es jums neieteiktu prasīt šī ierosinājuma pieņemšanu, — mans sarunas biedrs sacīja. — «Ģimeņu» locekļi ir ļoti viegli uzbudināmi vīri. Tipi, kuri viņiem nav pa prātam, galu galā parasti pārceļas uz Nūdžersijas kapiem.

— Tā ir otra aizvēsturiska paraša, kuru jau sen būtu laiks atmet. Tas taču ir smieklīgi — aprakt visus, kam piespiesta nāve, viena štatā! Es esmu par dažādību un vietu maiņu. Līķi ir jāaprok arī Virdžīnijā, Viskonsīnā un Aidaho. Sen jau laiks darboties visas valsts mērogā!

— Mums pašreiz radusies arkārtīgi sarežģīta problēma, — mafijas pārstāvis sacīja.

— Mēs ar lielām pūlēm atrodam jaunus nelikumīgu ienākumu avotus. Bet, tiklīdz mums

izdodas sameklēt jaunu «zelta aderi», valdība tūlīt sāk ar mums nesaudzīgi konkurēt.

Un viņš izkratīja visu, kas bija uz sirds. Bija laiciņš «sausā likuma» gados, kad mafija rausa miljonus dolāru, ražojot un pārdodot viskiju. Taču valdība aptvera, ka šāds pasākums ir ļoti ienesīgs, un ņēma to sava par ziņā. Tad mafija atvēra slepenus bukmeikeru kantoros. Kas notika pēc neilga laika? Nujorkas štata varasvīri nelaida garām izdevību papildināt savu tukšo kasi: viņi pieņēma šo biznesu.

Mafija iekārtoja pagrīdes spēļu namus, kuri deva pasakainu peļņu. Bet nu jau tos sāk legalizēt. Vispirms izdarīja Nevada, bet drīz, liekas, tas pats notiks Nujorka un Nūdžersijā.

— Mūsu rokās palikusi vienīgi tirdzniecība ar narkotiskajām vielām, — manš ciemiņš rūgti nopūtās. — Un arī te nevar cerēt, ka šāds stāvoklis ilgi saglabasies. Visas zīmes rāda, ka tiks legalizēta marihuana.

— Bet heroīns taču paliek, — es mēģināju iebilst un nomierināt savu ciemiņu. — Neviena valdība neriskēs legalizēt šo narkotisko vielu.

— Neko nevar zināt. Sava laikā to pašu apgalvoja par bukmeikeru kantorēm un spēļu namiem...

¹ Mafijas galva.
² Pazīstams noziedznieku pasaules barveidis ASV.

³ Bijušais Apvienotas kravas mašīnu vadītāju un noliktavu strādnieku arodbiedrības priekšsēdētājs, ko nogalināja mafija.

⁴ Pēc mafijas ierāšām tas nozīmē naves spriedumu.

⁵ Mafijas iemīlota vieta, kur tā izrēķinās ar nevēlamām personām.

⁶ Lielas mafijas organizācijas.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Ir aprēķināts, ka londoniešiem pārvietošanās pilsētas metro vilcienā iznāk dārgāk nekā lidojums virsskaņas lainerī «Concorde». Izmantojot «Concorde», par jūdzi jāmaksā 16,5 pensi, braucot ar metro — 22 pensi.

Ruānā (Francijā) tieši prefē kapsētas vārtiem nesen atvēra bāru. Viesu pievilināšanai īpašnieks vīrs durvīm piestiprinājis izkārtņi ar šādu tekstu: «Varat teikt, ko gribat, šeit tomēr ir labāk nekā tur prefē.» Kapsētas pārvaldnieks saskaitās un savukārt piestiprināja pie vārtiem izkārtņi ar šādu tekstu: «Varat teikt, ko gribat, bet tie, kas šeit atdusas, lielākoties nāk no iestādes, kas atrodas tieši pāri ielai.»

Pagājušā gada nogalē līgavas un līgavaiņi Vīnē saņēma lakonisku paziņojumu: «Apprecēties Jums būs iespējams tikai pēc dažiē mēnešiem.» Iemesls: attiecīgajām iestādēm bija pietrūcis nepieciešamo veidlapu.

Glazgovā (Anglijā) nomira fanātisks golfa spēlētājs Mārtins Hačinsons. Savā testamentā viņš bija rakstījis: «Lūdzu izkaisīt manus pelnus zem lielā dižskābarža īstvēdā. Tā kā šis koks mani visu mūžu traucēja golfa spēlē, nevēlos no tā šķirties arī pēc nāves.»

Serfilijā (Velsā) kāda krodziņa īpašnieks Rodžers Pauels uzsācis karagājienu pret smēķēšanu. Apmeklētājiem, kuri vēlas iegādāties cigarešu paciņu, to pasniedz no zārka.

Kā vēsti Francijas aģentūra AFP, eskimosi sevišķi iecienījuši saldējumu. Kāda skotu rūpnīca pagājušogad vien nogādājusi uz Labradoru 60 tonnu saldās produkcijas.

Kādā angļu laikrakstā bija lasāms šāds oficiāls paziņojums: «Muitas likuma maiņa. 289. lapusē 74. nodaļā 2. rindkopā 1. rindīnā vārdi «Lūžņi un atkritumi» aizstājami ar vārdiem «Atkritumi un lūžņi.»»

Kādā Malmes (Zviedrijā) universālveikala cepuru nodaļā karājas plakāts ar šādu tekstu: «Jauna cepure padara vienu otu sievieti tik drosmīgu, ka viņa pat nebaidās savam vīram paziņot, cik par to ir samaksājusi.»

Gārdensitija (ASV) pie kādas fabrikas sludinājumu dēļa ir piestiprināts šāds aicinājums: «Analfabēti! Apmeklējiet mūsu vakara kursus, kuros Jums būs iespēja iemācīties lasīt un rakstīt.»

Kādā Kopenhāgenas (Dānijā) avīzē ir lietots šāds reklāmas teksts: «Kas šodien rakstīt utopisku, nāš ar to, būs jāturpina istos.»

Romā kāds veikala īpašnieks aiznagloja ar dēļiem savus skatlogus. Pie spraugām sāka drūzmēties garāmgājēji, un tirgotāja ienākumi pieauga par 50 procentiem.

Milānā (Itālijā) kāds vīna tirgotājs reklamē savu preci šādiem vārdiem: «Dzerot balto vīnu, domā muļķības, dzerot sarkano vīnu, runā muļķības, dzerot šampanieti, dara muļķības.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 4. numurā «Dadzis» pukoja par enerģijas izniekošanu vairākos uzņēmumos.

Šajā sakarībā redakcija saņēmusi divas atbildes. Vietējas rūpniecības ministrijas galvenais enerģētiķis b. Bērziņš paskaidro, ka Līvānu stikla fabrikas galvenais enerģētiķis b. Lisenko atbrīvots no ierēmtā amata. Jaunpieņemtajam enerģētiķim uzdots raudzīties, lai siltuma iekārtas tiktu ekspluatētas atbilstoši noteikumiem.

Savukārt pārtikas rūpniecības ministra vietnieks b. Boiko raksta, ka siltuma enerģijas neracionālai izmantošanai 1. maizes fabrikā un rauga fabrikā var iemeslu bijuši pieļautie parkāpumi enerģētiķa saimniecībā un tehnoloģiskās iekārtas ekspluatācija. Lai tos novērstu, tiek plānoti un īstenoti vairāki pasākumi.

5. maizes fabrika siltuma noplūde radusies sakara ar tvaika katla nepilnīgu slodzi. Kondensata savākšanā un racionālā izlietošanā turpmāk tiks ieviesta kārtība. Ražošanas apvienība «Druva» izstrādājusi 1977. gadam katrai fabrikai pasākumu plānu, lai novērstu enerģijas neizliedzīgu izmantošanu. Plāna izpildi ministrija kontrolēs.

*

5. numurā «Dadzis» uztraucās par nepareizu plakātu novietojumu šosejas Rīga — Jūrmala malās.

Labierīcības pārvaldes priekšnieks b. Obolevičs atbild, ka nepareizi novietotie plakāti tagad demontēti.

*

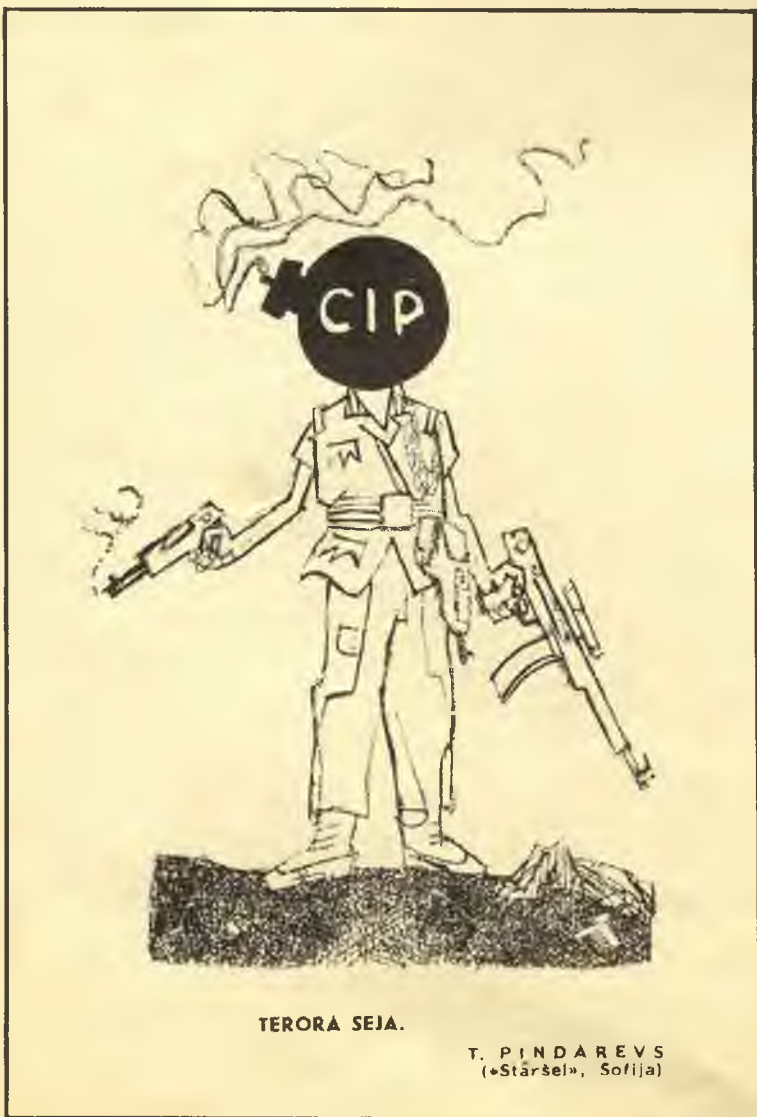
5. numurā «Dadzis» pabakstīja arī Ventspils radio un televīzijas darbnīcu, kas nepiedodami gausi remontēja pils. Celma televizoru.

No ražošanas apvienības «Elektrons» galvenā inženiera vietnieka b. Danča atbildes izriet, ka radiomehāniķim Marvejevam par nepamatotu remonta aizkavēšanu izleikts rājiens. Televizors tagad izremontēts.

*

6. numurā «Dadzis» nepatika gadu ilga telefona ievilkšana Kalnciema «Briežu» mājās.

Jelgavas sakaru tehniskā ekspluatācijas mezgla priekšnieks b. Vāļevičs ziņo, ka neizdarībā vainīgie darbinieki Avenītis un Kovaļevskis sodīti administratīvi. Telefona ievilkšana tikšot veikta nedēļas laikā.

TERORA SEJA.

T. PINDAREVS
(«Stāršel», Sofija)

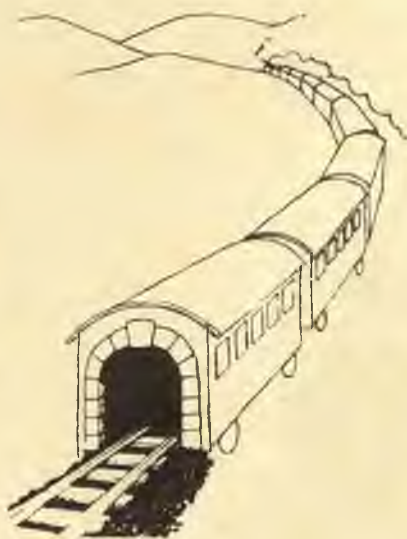
— Ņujorkā ik pēc desmit minūtēm sabrauc cilvēku.
— Ak tu nabadziņš!

«Grafico», Buenosairesa

Troņmantinieks pastaigā.

«Bon Soir», Brisele

«Germinal», Brisele

— Vai tu nevarētu mazliet pieklusināt savu alfa starojumu? Es gribu lasīt!

«New Yorker», Ņujorka

«Pavliha», Ļubjana

«Eulenspiegel», Berlīne

— Lūdzu, 25 atomzemūdenes, 1200 kontinentālās ballistiskās raķetes, 275 spārnotās raķetes... Vēlns lai parauj, tas nav tas saraksts, ko man iedeva sieva!

«New Yorker», Ņujorka

— Tēt, kaimiņš lūdz instrukciju, kā uzstādīt TV antenu...

«Paris Match», Parīze

— Kaut tu... kaut tev... kaut fevi...

«Paris Match», Parīze

— Ser, operējiet viņu tā, lai mūsu firmai iznāk
par ko viņu apbedīt...

— Okei, cik jūs par to maksāsi manai klīnikai?